

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16EK/777/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120291155
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Maroš Penťa
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2025:6120291155.4

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31575951, proti povinnému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom 036 01 C., t. č. bytom D. E. XX, XXX XX C., vedenej súdnym exekútorom: JUDr. Jaroslav Kabáč, so sídlom exekútorskeho úradu Hviezdoslavovo námestie 204/4, 029 01 Námestovo, IČO: 35659378, pod sp. zn. 76EX 210/20, o vymoženie 863,96 EUR s prísl., o návrhu povinného na zastavenie exekúcie zo dňa 12.06.2025, takto

rozhodol:

- I. Súd návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku **z a m i e t a**.
- II. Súd povinnému nárok na náhradu trov exekučného konania v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie, ktorý bol doručený súdu dňa 04.05.2020, domáhal od povinnému vymoženia 863,96 EUR s prísl., na základe exekučného titulu – rozsudku Okresného súdu Martin sp. zn. 6Csp/58/2019 zo dňa 15.10.2019, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 04.12.2019, vykonateľnosť dňa 10.12.2019 (ďalej ako „exekučný titul“).
2. Okresný súd Banská Bystrica po preskúmaní návrhu na vykonanie exekúcie a príloh k nemu vydal dňa 11.05.2020 poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi: JUDr. Jaroslav Kabáč, so sídlom exekútorskeho úradu Hviezdoslavovo námestie 204/4, 029 01 Námestovo, IČO: 35659378 (ďalej len ako „súdny exekútor“), ktorý vedie exekúciu pod sp. zn. 76EX 210/20. Poverenie na vykonanie exekúcie bolo doručené súdnemu exekútorovi dňa 11.05.2020. Doručením tohto poverenia sa začala exekúcia.
3. Súdny exekútor na základe podania zo dňa 10.07.2025 a doplňujúcich podaní zo dňa 20.08.2025, a zo dňa 24.09.2025 predložil súdu Návrh povinného na zastavenie exekúcie zo dňa 12.05.2025, ktorý bol podaný e-mailom, e-mailovú správu zo dňa 28.05.2025, Vyjadrenie oprávneného zo dňa 09.07.2025, spolu s poverením pre zamestnanca zo dňa 19.12.2022, Návrh povinného na zastavenie exekúcie zo dňa 12.06.2025, spolu s poštovou podacou obálkou, Vyjadrenie oprávneného zo dňa 22.09.2025. Súd v exekučnom konaní pri rozhodovaní o návrhu na zastavenie exekúcie vychádzal z dovtedajšieho spisového materiálu ako aj z uvedených príloh predložených súdu v elektronickej podobe.
4. Upovedomenie o začatí exekúcie sp. zn. 76EX 210/20 zo dňa 12.05.2020 bolo doručené povinnému do vlastných rúk dňa 14.05.2020. Návrh na zastavenie exekúcie zo dňa 12.06.2025 bol podaný na poštovú prepravu dňa 20.06.2025, a doručený súdu dňa 23.06.2025, postúpený a doručený súdnemu exekútorovi dňa 25.06.2025. Súd v tomto bode konštatuje, že návrh na zastavenie exekúcie bol podaný po uplynutí lehoty podľa § 61k ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“),

v čoho dôsledku súd posudzoval predmetné podanie ako neskôr podaný návrh na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 3 Exekučného poriadku.

5. Povinný navrhol zastaviť exekúciu v celom rozsahu podľa § 61n ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku z dôvodu uplynutia rozhodnej doby 5 rokov od začatia a povinný v exekúcií neuhradil sumu, ktorá by postačovala čo by len na úhradu trov súdneho exekútora. Exekúcia začala dňa 11.05.2020, rozhodná doba uplynula dňa 11.05.2025. Povinný poukázal na zastavenie exekúcie v spise 281EX 360/2018, v ktorom súdny exekútor zastavil exekúciu vedenej na majetok právnickej osoby pre nemajetnosť po uplynutí rozhodnej doby podľa § 61n ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku. Povinný s odkazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/147/2021 zo dňa 29.06.2022, uviedol, že súdy sú povinné v spotrebiteľských sporoch chrániť slabšiu stranu (spotrebiteľa), a to aj z úradnej povinnosti prihliadajú na existenciu neprijateľných zmluvných podmienok ako aj premlčanie pohľadávky, pričom osobitná úprava následkov premlčania práva zo spotrebiteľských zmlúv a prihliadanie naň je obsiahnutá v § 54a Občianskeho zákonníka, a to tak že premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať. Z tejto úpravy následkov premlčania práva vyplýva, že súd v občianskoprávných vzťahoch prihliada na námietku premlčania vznesenú dlžníkom počas súdneho konania a v takomto konaní potom súd nemôže premlčané právo priznať, zatiaľ čo vo vzťahoch založených spotrebiteľskou zmluvou premlčané právo nemožno vôbec vymáhať, a súd prihliada na takúto nevymáhateľnosť aj bez námietky dlžníka. Povinný navrhol zastaviť exekúciu aj z dôvodu neprípustnosti vedenej exekúcie, ktorá má byť vedená na základe nespôsobilého exekučného titulu, ktorý nenadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť pre jeho nedoručení povinnému do vlastných rúk, na adresu povinného, na ktorej sa zdržuje. Povinný mal za to, že súd konal v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky a úniovým právom, keď vydal poverenie na vykonanie exekúcie pre neexistenciu právoplatného a vykonateľného exekučného titulu, ktorý predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, a na ktorý sa musí vždy prihliadnuť v každom štádiu exekučného konania. Pokiaľ povinný v námietkach proti exekúcií namieta nedostatok riadneho doručenia exekučného titulu, t. j. formálnu nevykonateľnosť, je exekučný súd povinný vykonať šetrenie na túto okolnosť. Rozhodnutie znejúce na peňažné plnenie, na podklade ktorého sa navrhuje vykonanie exekúcie musí byť formálne vykonateľné už v dobe iniciovania exekučného konania, a súdna exekúcia môže byť začatá len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej, a ak by exekučný titul nespĺňal tieto požiadavky, a exekúcia by bola nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu zastavená i bez návrhu. V danej súvislosti povinný odkázal aj na rozhodnutia Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 78/2011 zo dňa 17.03.2011, č.k. III. ÚS 86/2010 zo dňa 18.02.2010, č. k. 545/2010 zo dňa 09.12.2010, č.k. III. ÚS 125/2011 zo dňa 29.03.2011, a ďalšie. Súd je v povinný v priebehu celého exekučného konania skúmať splnenie všetkých predpokladov na vedenie exekučného konania. Povinný poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR Plz. ÚS 1/2022 o povinnosti súdu v exekučnom konaní preskúmať exekučný titul, ktorým je platobný rozkaz vydaný vyšším súdnym úradníkom, na podklade spotrebiteľskej zmluvy s poukazom na ochranu spotrebiteľa. V danej súvislosti poukázal aj na uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 33EK/1317/2020 zo dňa 08.11.2022 ohľadom otázky v zmysle § 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku pri posudzovaní exekučných tituloch (platobných rozkazoch vydaných vyšším súdnym úradníkom) vydaných v spotrebiteľskej veci. Povinný taktiež poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41CoCsp/22/2022 zo dňa 22.02.2023 ohľadom posudzovania otázky nadobudnutia účinkov doručenia písomnosti adresátovi dôjdením do dispozičnej sféry adresáta postačujúc aj vhođením oznámenia do poštovej schránky o uložení tejto zásielky. Povinný taktiež poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17CoCsp/5/2022 zo dňa 30.03.2022 ohľadom posudzovania otázky fikcie doručenia písomnosti. Povinný zdôraznil, že neplatný právny úkon nemôže vyvolať platné účinky, a súd z úradnej povinnosti preskúmava vyššie uvedené skutočnosti, ako aj prihliada na príslušnú judikatúru Súdneho dvora Európskej únie a súdov Slovenskej republiky. Povinný mal za to, že platobný rozkaz vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ak súd nevykonal dôkazy pre spravodlivé rozhodnutie vo veci, nezistil existenciu či tu právo je alebo nie je, neurčil či je zmluva platná alebo nie, nezistil, že či ide o spotrebiteľskú zmluvu, nezistil, že či zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, neurčil, či pri uzatváraní zmluvy boli použité nekalé obchodné praktiky, nepreskúmal ex offo zmluvu v súlade so smernicou Rady 93/13/ EHS, a to aj s poukazom na § 52 – 54 Občianskeho zákonníka. Povinný uviedol, že mu ako účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom pre porušenie ústavných práv priznaných povinnému čl. 46, čl. 47, čl. 48 Ústavou Slovenskej republiky konať pred súdom, ako aj v dôsledku neprávneho právneho posúdenia súdom prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, keď na prejednanie veci neaplikoval ustanovenia o ochrane spotrebiteľa a nezistil, že či ide o spotrebiteľskú zmluvu obsahujúcu neprijateľné zmluvné podmienky, a vydal platobný

rozkaz v rozpore s § 172 ods. 9 Občianskeho súdneho poriadku. Povinný mal za to, že súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď navrhovateľ použil nekalé obchodné praktiky, neinformoval spotrebiteľa o dôsledkoch vyplývajúcich z jednotlivých ustanovení zmluvy, použil predtlačенú formulárovú štandardizovanú zmluvu, v čoho dôsledku je súd povinný vysporiadať sa s tým, že vydal platobný rozkaz v rozpore so zákonom právom EÚ, čo zapríčinil navrhovateľ, keď žiadal vymáhať plnenie bez právneho dôvodu. Povinný mal za to, že súd nepreskúmal ex offo neprijateľné zmluvné podmienky spotrebiteľskej zmluvy, ktorá bola podkladom pre vydanie platobného rozkazu, a takéto konanie možno považovať za nezákonné a v rozpore s dobrými mravmi. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Civilný sporový poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu, a preto k odňatiu práv na ústnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto domáha svojho práva na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktoré je v rozpore so zákonom (III. ÚS 7/08). Povinný poukázal na čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv – právo na spravodlivé súdne konanie. Na základe uvedených dôvodov povinný navrhol zastaviť exekúciu v celom rozsahu, a aby uložil oprávnenému povinnosť nahradiť trovy exekúcie.

6. Oprávnený vo svojom vyjadrení vyslovil nesúhlas so zastavením exekúcie. Oprávnený poukázal na skutočnosť, že ide o v poradí tretí návrh na zastavenie exekúcie, a preto môže povinný namietat len skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí lehoty 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie resp. po podaní prvého návrhu na zastavenie exekúcie. V každom novom návrhu na zastavenie exekúcie povinný môže uviesť iba tie skutočnosti, ktoré nastali po podaní predchádzajúceho návrhu. Uvedené pravidlo je totiž prejavom koncentračnej zásady konania o návrhu na zastavenie exekúcie, a to v zmysle § 61k ods. 3 Exekučného poriadku. Skutočnosti (nedoručenie exekučného titulu povinného, neexistencia právoplatného a vykonateľného exekučného titulu, neprijateľnosť zmluvných podmienok, formulárová zmluva a iné), na ktoré poukazuje povinný vo svojom treťom návrhu na zastavenie exekúcie nenastali po uplynutí lehoty podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku a ani po podaní prvého, či druhého návrhu na zastavenie exekúcie. Skutočnosti resp. námietky, ktoré uviedol povinný vo svojom treťom návrhu na zastavenie exekúcie, sú totožné s tými, ktoré povinný uvádzal vo svojom druhom návrhu na zastavenie exekúcie zo dňa 12.05.2025, ku ktorému sa už oprávnený vyjadril podaním zo dňa 09.07.2025, pričom povinný žiadne nové skutočnosti neuviedol. Oprávnený považoval návrh povinného na zastavenie exekúcie za nedôvodný, keďže povinný neuviedol žiadny konkrétny, a zároveň relevantný právny dôvod, ktorý by bol spôsobilý vyvolať zastavenie exekučného konania, a preto navrhol, aby súd návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol.

7. Podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak

- a) po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku,
- b) exekučný titul bol zrušený,
- c) je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť,
- d) sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu,
- e) je predpoklad, že iná povinnosť uložená exekučným titulom, najmä povinnosť niečo sa zdržať alebo niečo strpieť, ktorú okrem povinnému nemôžu vykonať iné osoby, bude dobrovoľne a riadne plnená aj bez vedenia exekučného konania; predpokladá sa, že iná povinnosť je dobrovoľne a riadne plnená, ak od posledného porušenia tejto inej povinnosti uplynulo najmenej 6 mesiacov.

8. Podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku povinný môže z dôvodov podľa odseku 1 podať do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie návrh na zastavenie exekúcie. Návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Takýto návrh má odkladný účinok.

9. Podľa § 61k ods. 3 Exekučného poriadku v neskôr podaných návrhoch na zastavenie exekúcie môže povinný namietat len skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí lehoty podľa odseku 2. V poradí ďalších návrhoch na zastavenie exekúcie môže povinný namietat len skutočnosti, ktoré nastali po podaní predchádzajúceho návrhu na zastavenie exekúcie. Obmedzenia podľa prvej a druhej vety sa neuplatnia, ak ide o také skutočnosti, ktoré povinný bez vlastnej viny nemohol skôr uplatniť.

10. Podľa § 61k ods. 4 písm. a) Exekučného poriadku návrh na zastavenie exekúcie nemá odkladný účinok, ak ide o návrh na zastavenie exekúcie podľa odseku 3.

11. Podľa § 61l ods. 3 prvej vety Exekučného poriadku ak je tu dôvod na zastavenie exekúcie, súd exekúciu zastaví a rozhodne o trovách exekúcie vrátane určenia ich výšky; inak návrh zamietne. Ak súd návrh na zastavenie exekúcie zamietol z dôvodu, že návrh bol podaný oneskorene, i keď tu dôvod na zastavenie exekúcie je, povinný má právo domáhať sa vrátenia plnenia žalobou podanou voči oprávnenému.

12. Podľa § 45 ods. 1 Exekučného poriadku exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok.

13. Podľa § 61n ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, exekútor vydá upovedomenie o zastavení exekúcie, ak pri exekúcii vedenej na majetok fyzickej osoby sa do piatich rokov od začatia exekúcie alebo od posledného zexekvovania majetku nepodarilo zistiť majetok alebo príjmy, ktoré by mohli byť postihnuté exekúciou a ktoré by stačili aspoň na úhradu trov exekútora.

14. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

15. Podľa § 106 ods. 1 písm. a) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP.“), ak nejde o doručovanie do elektronickej schránky podľa osobitného predpisu, o doručovanie v osobitných prípadoch podľa § 107 ods. 2 a adresát neuviedol inú adresu na doručovanie, doručuje súd písomnosti fyzickej osobe na adresu evidovanú v registri obyvateľov Slovenskej republiky alebo adresu miesta pobytu cudzinca na území Slovenskej republiky podľa druhu pobytu cudzinca.

16. Podľa § 111 ods. 3 Civilného sporového poriadku, ak nemožno doručiť písomnosť na adresu podľa § 106, písomnosť sa považuje dňom vrátenia nedoručenej zásielky súdu za doručenú, a to aj vtedy, ak sa adresát o tom nedozvie.

17. Podľa § 232 ods. 1 CSP, vykonateľnosť je vlastnosť súdneho rozhodnutia ukladajúceho povinnosť plniť, ktorá spočíva v možnosti jeho priamej a bezprostrednej vynúiteľnosti zákonnými prostriedkami.

18. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

19. Podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka ak bolo právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď sa malo podľa rozhodnutia plniť. Ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty.

20. Podľa § 112 Občianskeho zákonníka ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynie. To platí aj o práve, ktoré bolo právoplatne priznané a pre ktoré bol na súde alebo u iného príslušného orgánu navrhnutý výkon rozhodnutia.

21. Účelom exekučného konania (v širšom ponímaní) je uspokojenie vymáhanej pohľadávky za súčasného zachovania nevyhnutnej ochrany práv povinného a tretích osôb. Formulačné poradie vyjadrenia cieľa exekučného konania nie je pritom náhodné. Pokiaľ by hlavným účelom a cieľom právnej úpravy núteného výkonu exekučného titulu nebolo uspokojenie vykonateľného a nerešpektovaného práva oprávneného, existencia vykonávacieho konania by nemala opodstatnenie a nebolo by zabezpečené reálne naplnenie práva na súdnu a inú právnu ochranu. Ochrana práv povinného a tretích osôb pri nútenom výkone exekučných titulov je prejavom právneho štátu a legitímnym produktom toho, že proces exekúcie je predmetom štátnej regulácie. Preto pri výklade procesných (ale aj hmotnoprávných) inštitútov týkajúcich sa vykonávacieho konania je v prvom rade potrebné posudzovať,

či tento výklad umožňuje naplnenie účelu konania. (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 394/2020 z 23. marca 2021)

22. Návrh na zastavenie exekúcie predstavuje inštitút procesnej obrany povinného proti neprípustnej exekúcii, ktorej účelom je zastavenie v prípadoch vymedzených Exekučným poriadkom. Procesne legitimovaným na podanie návrhu na zastavenie exekúcie súdom je povinný. Exekučný súd v konaní o návrhu na zastavenie exekúcie skúma oprávnenosť a dôvodnosť začatia exekúcie. Dôkazné bremeno ohľadom tvrdení uvedených v návrhu na zastavenie exekúcie zaťažuje výlučne povinného, ktorý návrh na zastavenie exekúcie podal. V zmysle § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, musí byť návrh na zastavenie exekúcie odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Inštitút návrhu na zastavenie exekúcie nie je opravným prostriedkom proti exekučnému titulu. Návrh na zastavenie exekúcie je podaním vo veci samej a okrem všeobecných náležitostí, musí obsahovať aj vymedzenie dôvodov, pre ktoré má byť podľa povinného exekúcia zastavená. Je vhodné aby návrh na zastavenie exekúcie obsahoval aj návrhy na vykonanie dôkazov na preukázanie tvrdených skutočností. Súd v exekučnom konaní je viazaný exekučným titulom, na podklade ktorého je vedené exekučné konanie a exekúcia v ňom prebiehajúca.

23. Súd po zistení, že návrh na zastavenie exekúcie bol podaný po uplynutí lehoty podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, v čoho dôsledku nemal odkladný účinok, bol podaný oprávnenou osobou - účastníkom konania na strane povinného, preskúmal predmetné podanie a dospel k právnomu záveru, že v celom rozsahu nie je dôvodné.

24. Pri návrhoch na zastavenie exekúcie podaných povinným platná právna úprava zakotvila tzv. koncentračnú zásadu (§ 61k ods. 2 a ods. 3 Exekučného poriadku), ktorá zohľadňuje časové okolnosti podania návrhu na zastavenie exekúcie povinným. Exekučný poriadok rozlišuje návrhy na zastavenie exekúcie na návrhy podané v lehote 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie a na návrhy podané po uplynutí tejto lehoty, a s tým spojený okruh námietok, ktoré z časového hľadiska priebehu exekučného konania povinný môže namietať. Kým v návrhu na zastavenie exekúcie podanom v lehote 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, ktorému zákon priznáva odkladný účinok v zmysle § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, môže povinný tvrdiť a preukazovať akékoľvek skutočnosti, ktoré nastali po vydaní exekučného titulu, a ktoré by mali mať za následok zastavenie exekúcie podľa niektorého z dôvodov uvedených v § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, v návrhu na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 3 Exekučného poriadku podanom po uplynutí 15-dňovej lehoty od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie už povinný môže uvádzať len skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí lehoty na podanie návrhu na zastavenie exekúcie s odkladným účinkom, a v prípade ak bol podaný aj skorší návrh na zastavenie exekúcie, môže namietať len tie skutočnosti, ktoré nastali po skoršom návrhu na zastavenie exekúcie. Zmyslom novej právnej úpravy exekučného konania účinnnej od 01.04.2017 a tejto koncentračnej zásady je včasné podávanie procesných úkonov, ktoré sú spôsobilé viesť k zastaveniu exekúcie a to pod hrozbou neprihliadnutia na ne v prípade, že budú podané oneskorene. Ak právna skutočnosť tvrdená v návrhu na zastavenie exekúcie nie je predložená včas, súd v exekučnom konaní na ňu neprihliadne a návrh na zastavenie exekúcie zamietne, s výnimkou skutočností, ktoré objektívne bez svojej viny povinný nemohol uplatniť skôr. Tým sa zvyšuje zodpovednosť účastníkov za svoje správanie v exekúcii (viď. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 231/2022 zo dňa 24.05.2022, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 149/2022 zo dňa 09.03.2022, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 112/2022 zo dňa 16.03.2022, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 106/2023 z 21.02.2023, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 483/2023 z 24.10.2023).

25. V danom prípade upovedomenie o začatí exekúcie tak, ako to bolo preukázané, bolo doručené povinnému do vlastných rúk dňa 14.05.2020. Lehota na podanie návrhu na zastavenie exekúcie s odkladným účinkom podľa § 61k ods. 2 Exekučného uplynula dňa 30.05.2020. Tretí v poradí návrh na zastavenie exekúcie zo dňa 12.06.2025 bol podaný na poštovú prepravu dňa 20.06.2025, doručený súdu dňa 23.06.2025, postúpený a doručený súdnemu exekútorovi dňa 25.06.2025. Predmetné podanie zo strany povinnému bolo realizované po uplynutí lehoty podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, ako aj po podaní prvého v poradí návrhu na zastavenie exekúcie zo dňa 15.05.2020, o ktorom súd rozhodol právoplatným uznesením vyššieho súdneho úradníka zo dňa 29.06.2020 v spojení s uznesením sudcu zo dňa 08.12.2020 (právoplatnosť dňa 21.12.2020), ako aj po podaní druhého v poradí návrhu na zastavenie exekúcie, na ktorý však súdu neprihliadol podľa § 125 ods. 2 Civilného

sporového poriadku pre nedodržanie formy podania, v čoho dôsledku súd mohol predmetné podanie povinnému posudzovať len ako neskôr podaný návrh na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 3 Exekučného poriadku, teda taký ktorý je bez odkladného účinku, v ktorom povinný mohla namietať len tie skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí lehoty podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, ako aj po podaní skorších podaní povinného. Uvedené pravidlo je prejavom striktnej koncentračnej zásady konania o návrhu na zastavenie exekúcie. Po preskúmaní aktuálneho podania povinnému súd v exekučnom konaní mohol konštatovať, že ním povinný vniesol (okrem námietky premlčania a námietky o nemajetnosti povinného) len námietky, ktorými navrhol zastaviť exekúciu, a ktoré sa týkali len okolností, ktoré nastali pred uplynutím lehoty podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, ako aj okolností, ktoré nastali pred podaním prvého v poradí návrhu na zastavenie exekúcie. Teda námietky týkajúce sa nedoručenia exekučného titulu, nespôsobilého exekučného titulu, nepreskúmania neprijateľných zmluvných podmienok súdom v základnom/exekučnom konaní, nezákonnosť exekučného konania, posudzovania neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve a ďalších špecifikovaných v bode. 5 odôvodnenia tohto uznesenia (mimo vyššie dvoch konkretizovaných), tieto námietky podľa § 61k ods. 3 Exekučného poriadku v danom prípade nemôžu predstavovať dôvod na zastavenie exekúcie súdom, a to pre neuvedenie a nepreukázanie nových okolností, resp. skutočností, o ktorých súd už v priebehu exekučného konania právoplatne rozhodol. Výnimka z daného pravidla sa s prihliadnutím namietané okolnosti na daný prípad nemôže aplikovať, keďže tieto okolnosti mohli byť uplatnené v tomto konaní zo strany povinného v rámci na to určených procesnoprávných lehôt skôr, a povinný nepreukázal odôvodnenosť použitia aplikačnej výnimky. Napriek uvedenému súd k jednotlivým povinným vznesením námietkam poskytol nasledovné stanovisko.

26. Povinný navrhol zastaviť exekúciu z dôvodu formálnej nevykonateľnosti exekučného titulu pre nesprávny procesný postup súdu v základnom konaní pri doručovaní exekučného titulu, ktorý nebol doručený na adresu povinného, na ktorej sa zdržuje. Súd poukazuje na skoršie zistenia v spise, a to že Z dňa 17.06.2020 bola predložená súdu predložená odpoveď Okresného súdu Martin na dožiadanie zo dňa 15.06.2020, ku ktorému bolo pripojené potvrdenie o doručení exekučného titulu povinnému, z ktorého výslovne vyplýva, že exekučný titul bol povinnému listinne doručený do vlastných rúk dňa 18.11.2019. Z exekučného titulu vyplýva, že povinný ku dňu vydania exekučného titulu mal adresu: C. F. XXXX/XX, XXX XX C., ktorá ku dňu vydania exekučného titulu je zhodnou s adresou trvalého pobytu povinného registrovanou v Registri obyvateľov Slovenskej republiky, v čoho dôsledku po vykonaní doručovania písomnosti podľa § 106 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku a vykázaní listinného doručenia Okresný súd Martin vyznačil na predmetnom exekučnom titule právoplatnosť a vykonateľnosť, ktorá sa preukazuje doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti. V zmysle uvedeného súd v exekučnom konaní mal za preukázané, že Okresný súd Martin v základnom konaní zákonným spôsobom vykonal doručovanie exekučného titulu povinnému, a exekučný titul bol povinnému riadne doručený, v čoho dôsledku súd konštatuje, že exekučný titul je formálne vykonateľný. Predmetná námietka povinnému bola považovaná za nedôvodnú.

27. Povinný navrhol zastaviť exekúciu z dôvodu uplynutia rozhodnej doby piatich rokov od začatia exekúcie, v rámci ktorej nedošlo ani len k čiastočnému vymoženiu sumy postačujúcej čo i len na úhradu trov súdneho exekútora, a preto povinný mal za to, že je daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 61n ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku.

28. Exekučný poriadok v § 61n upravuje zastavenie exekúcie súdnym exekútorom, ktorý v prípade, že sú naplnené dôvody na zastavenie exekúcie vydá upovedomenie o zastavení exekúcie a výzvu na úhradu trov exekútora. Oprávnený má v prípadoch vymedzených v zákone možnosť podať proti takémuto upovedomeniu u súdneho exekútora námietky, ktoré tento predloží na rozhodnutie súdu. Jedným z prípadov zastavenia exekúcie súdnym exekútorom je situácia, keď pri exekúcii vedenej na majetok fyzickej osoby sa do 5 rokov od začatia exekúcie alebo od posledného zexekvovania majetku nepodarilo zistiť majetok alebo príjmy, ktoré by mohli byť postihnuté exekúciou a ktoré by stačili aspoň na úhradu trov exekútora. V tomto bode je vhodné zdôrazniť, že súdny exekútor po doručení poverenia na vykonanie exekúcie zisťuje majetok povinného v potrebnom rozsahu za účelom vymoženia nároku oprávneného deklarovaného exekučným titulom, a to viacerými spôsobmi (lustrácie, osobné zisťovanie, súčinnosť tretích osôb, súčinnosť povinného, vyhlásenie povinného o svojom majetku a pod.). Výsledky zisťovania majetkových pomerov zaznamenaná v zozname majetku povinného. Do zoznamu majetku povinného zahrnie exekútor všetok zistený majetok, tzn. aj majetok, ktorý je sporný alebo zaťažený právami tretích osôb. V konkrétnom exekučnom konaní sa tak môže stať, že napriek tomu, že zoznam majetku

povinného obsahuje označenie konkrétneho majetku (pretože povinný nie je absolútne nemajetný), pôjde o majetok, ktorý v predmetnom exekučnom konaní nie je bez splnenia ďalších predpokladov možné exekvovať (tradičnými príkladmi sú nehnuteľnosť, pohľadávka z účtu v banke alebo akýkoľvek iný majetok, na ktorom viazne záložné právo, pričom oprávnený nie je záložným veriteľom a záložný veriteľ s exekúciou tohto majetku nesúhlasí, ale takisto majetok, ktorý exekúcii nepodlieha podľa ustanovení Exekučného poriadku alebo iných právnych predpisov). Aj v takomto prípade je naplnená hypotéza komentovanej právnej normy - nepodarilo sa zistiť majetok alebo príjmy, ktoré by mohli byť postihnuté exekúciou. Je potrebné upozorniť na skutočnosť, že § 61n ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku považuje za dôvod pre zastavenie exekúcie nezistenie majetku, ktorý je možné zexekvovať v danom exekučnom konaní (tzn. relatívna nemajetnosť), a nie neexistenciu akéhokoľvek majetku povinného, čiže absolútnu nemajetnosť. Povinnosť exekútora vydať upovedomenie o zastavení exekúcie z uvedeného dôvodu vzniká, ak nezistil zexekvovateľný majetok povinného v hodnote postačujúcej aspoň na úhradu trov exekútora do 5 rokov od začatia exekúcie alebo od posledného zexekvovania majetku povinného. Dôvodom pre zastavenie exekúcie vydaním upovedomenia o zastavení exekúcie teda je situácia, keď uplynulo 5 rokov roka od začatia exekúcie (predpokladá sa, že exekútor začal konať okamžite) alebo od posledného zexekvovania majetku. Dikcia obsiahnutá v § 61n ods. 1 písm. d) formuluje relatívnu nemajetnosť, tzn. nemajetnosť z pohľadu konkrétneho exekučného konania, a ak by zákon vyžadoval nemajetnosť absolútnu, snaha zákonodarcu regulovať dĺžku trvania exekúcií, ktoré nemajú reálny výhľad na úspech, by nebola efektívna a neúmerne dlho by trvali aj exekúcie proti povinným, ktorí síce nie sú absolútne nemajetní, ale v ktorých nebude v dlhom časovom horizonte dosiahnutý žiadny výťažok.

29. Preskúmaním správy o stave exekúcie zo dňa 27.06.2025 súd zistil, že v priebehu exekúcie bola od povinného vymožená suma v prospech nároku oprávneného vo výške 121,30 EUR, a suma v prospech trov súdneho exekútora vo výške 38,30 EUR. Súdny exekútor vo vyjadrení zo dňa 27.06.2025 poukázal na skutočnosť, že k poslednému vymoženiu nároku od povinného došlo dňa 02.10.2023. V zmysle uvedeného súd v exekučnom konaní mal za preukázané, že v priebehu exekúcie došlo k čiastočnému zániku vymáhaného nároku deklarovaného exekučným titulom. Teda posledné preukázateľné zexekvovanie majetku povinného v rámci exekúcie nastalo dňa 02.10.2023, v čoho dôsledku počnúc uvedeným dňom začala plynúť nová 5-ročná lehota na posudzovanie nemajetnosti v zmysle § 61n ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku. Predmetná lehota, v prípade ak nedôjde k ďalšiemu zexekvovaniu majetku povinného, uplynie až dňom 02.10.2028. K uvedenému je potrebné dodať, že 5-ročná lehota stanovená na posúdenie relatívnej nemajetnosti povinného plynie buď od začatia exekúcie alebo od posledného zexekvovania majetku. Každé zexekvovanie majetku povinného zakladá plynutie novej lehoty stanovenej podľa § 61n ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku. V zmysle uvedeného mal súd za preukázané, že v tomto exekučnom konaní nie je daný dôvod na vydanie upovedomenia o zastavení exekúcie podľa § 61n ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku pre neuplynutie stanovenej lehoty. Rovnaký právny názor vyslovil aj súdny exekútor vo svojom vyjadrení. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že rozhodovacia právomoc na posúdenie splnenie podmienok na vydanie upovedomenia o zastavení exekúcie s využitím vlastného spisového materiálu z uvedeného dôvodu je daná súdnemu exekútorovi poverenému vykonaním exekúcie. Objektívne zhodnotenie majetkových pomerov povinného v priebehu exekúcie, podloženie zistených skutočností písomnými dôkazmi a vyvodenie záveru o možnosti či nemožnosti vykonania exekúcie v závislosti od majetkových pomerov osoby povinnej patrí do výlučnej kompetencie súdneho exekútora. Súd v exekučnom konaní môže preskúmať zákonnosť takto vydaného upovedomenia o zastavení exekúcie v prípade, ak podľa § 61n ods. 4 Exekučného poriadku sú podané námietky zo strany účastníka exekučného konania. Na základe uvedených skutočností súd v exekučnom konaní považoval povinným namietaný dôvod na zastavenie exekúcie – uplynutie rozhodnej doby na posúdenie nemajetnosti za nedôvodný.

30. K vznesenej námietke povinného o premlčaní práva zo spotrebiteľskej zmluvy súd uvádza, že v otázke posúdenia včasnosti uplatnenia námietky premlčania zo strany povinného s prihliadnutím na striktnú koncentračnú zásadu spravujúcu exekučné konanie je potrebné poukázať aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 563/2022 zo dňa 19.10.2022, v zmysle ktorého: „Vztiahnuc uvedené na prejednávany prípad, možno konštatovať, že je nepochybné, že sťažovateľ nepredložil okresnému súdu námietku súvisiacu s uplatnením námietky premlčania v rámci návrhu na zastavenie exekúcie a v lehote na jeho podanie, hoci tak urobiť mohol, ale uviedol ju až v sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka. K tomu okresný súd konštatoval, že otázka vymáhania nároku v rozpore s dobrými mravmi nemohla nastať po uplynutí 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, ale musela tu byť bez akýchkoľvek pochyb ešte pred začatím exekučného konania.

Na takýto nový dôvod obrany povinného vznesený až v rámci sťažnosti preto nemohol prihliadnuť. Súčasne dodal, že bez vznesenej námietky premlčania zo strany povinného ani nemal vyšší súdny úradník dôvod (*ex offio*) sa zaoberať premlčaním. Je v záujme sťažovateľa, aby si strážil svoje práva a postupoval pri ich uplatňovaní resp. bránení v súlade s pravidlami vyplývajúcimi z relevantných ustanovení exekučného poriadku. Preto pokiaľ sa okresný súd v okolnostiach danej veci osobitne nezaoberal touto jeho námietkou s poukazom na koncentráciu konania (§ 61k ods. 2 Exekučného poriadku), nemožno mu tento postup vyčítať a vidieť v tom nedostatok odôvodnenia napadnutého uznesenia, ktorý by mal spôsobiť zásah do práv sťažovateľa.“

31. Relevantnosť námietky premlčania vyžaduje splnenie troch náležitostí: 1. uplynutie právnym predpisom vymedzeného času (premlčacej doby), 2. oprávnený nevykonal právo v rámci premlčacej doby, a 3. povinný vzniesol v súdnom konaní o uplatnenom práve námietku premlčania. Premlčanie je hmotnoprávny inštitút, ktorý v prípade použitia námietky premlčania má za následok zánik nároku patriaceho k obsahu práva, teda zánik jeho súdnej vymáhateľnosti. Námietku premlčania môže povinný subjekt uplatniť v ktoromkoľvek štádiu konania až do právoplatného skončenia veci, pričom súd je povinný následne preskúmať jej dôvodnosť. V prípade exekučného konania možno túto námietku uplatniť len ako dôvod na zastavenie exekúcie podľa ust. § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku. Súd však nie je oprávnený z úradnej povinnosti (*ex offio*) skúmať, na rozdiel od preklúzie práva, či veriteľovo právo alebo vymáhaná pohľadávka sú premlčané, ak túto námietku dlžník (povinný) nevzniesol. V zmysle ust. § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 - 110). Premlčanie nároku priznaného exekučným titulom sa spravuje § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka (10-ročná premlčacia doba) pre nárok čo do istiny, úrokov z omeškania do momentu nadobudnutia právoplatnosti exekučného titulu, a ostatného príslušenstva, a taktiež sa spravuje § 110 ods. 3 Občianskeho zákonníka (3-ročná premlčacia doba) pre nárok čo do úrokov z omeškania, ktorých zročnosť nastala po právoplatnosti exekučného titulu. Nemožno opomenúť skutočnosť, že Občiansky zákonník v rámci úpravy premlčania rozlišuje medzi právnymi normami upravujúcimi plynutie premlčacej doby z práv z bežných úkonov (napr. § 101 Občiansky zákonník), a normami upravujúcimi plynutie práv priznaných právoplatným rozhodnutím súdu (§ 110 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka). V zmysle uvedeného súd v exekučnom konaní sa zaberá len otázkou premlčania práva z exekučného titulu, keďže posúdenie otázky premlčania práva zo spotrebiteľskej zmluvy patrí len do pôsobnosti súdu, ktorý vydal exekučný titul. V zmysle § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak bolo právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď sa malo podľa rozhodnutia plniť. Exekučným titulom je povinnému uložená povinnosť zaplatiť oprávnenému peňažný nárok do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, v čoho dôsledku začiatok plynutia premlčacej doby je naviazaný na uplynutie tejto lehoty na plnenie (pariétnej lehoty), teda vo svojej podstate je moment začiatku plynutia premlčacej doby naviazaný na moment nadobudnutia vykonateľnosti exekučného titulu, ktorý v tomto prípade nastal ku dňu 10.12.2019, a jej koniec v prípade neuplatnenia nároku v exekučnom konaní by pripadol na deň 10.12.2029. Exekučný titul nestanovuje povinnosť platiť opakujúce sa príslušenstvo, ktorého zročnosť by nastala po právoplatnosti exekučného titulu, a preto nebolo potrebné sa zaoberať otázkou plynutia premlčacej doby tohto príslušenstva v zmysle § 110 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Pre úplnosť v zmysle § 112 Občianskeho zákonníka, ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynie. To platí aj o práve, ktoré bolo právoplatne priznané, a pre ktoré bol na súde alebo u iného príslušného orgánu navrhnutý výkon rozhodnutia.

32. Súd v exekučnom konaní k uvedenému dodáva, že uplatnenie práva, ktoré už bolo priznané vykonateľným súdnym rozhodnutím súdu alebo iného orgánu návrhom na vykonanie exekúcie sa považuje za ďalší úkon, ktorý smeruje k realizácii práva. Podaním návrhu na vykonanie exekúcie sa plynutie 10-ročnej premlčacej doby zastavuje (spočíva), a to na celý čas trvania exekučného konania. Súd v tomto bode poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Cdo 3/2008 zo dňa 25.06.2008, podľa ktorého: „Keďže účinky ustanovenia § 112 OZ má i návrh na výkon rozhodnutia, pokiaľ ide o pohľadávky priznané súdnym rozhodnutím Najvyšší súd SR má za to, že premlčacia doba (§ 110 OZ), ktorá začala plynúť právoplatnosťou predmetného exekučného titulu, t. j. 9. 5. 1992 spočívala počas konania okresného súdu od 28. 2. 1994 (podanie návrhu na nariadenie výkonu rozhodnutia) do 9. 4. 2003 (právoplatnosť uznesenia o zastavení výkonu rozhodnutia). Preto nemohla od právoplatnosti a vykonateľnosti exekučného titulu (9. 5. 1992) do doručenia upovedomenia o začatí exekúcie povinnému (15. 6. 2006), uplynúť desať ročná premlčacia doba. Pokiaľ odvolací súd

potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa majúc za to, že upovedomenie o začatí exekúcie bolo povinnému doručené po uplynutí desať ročnej premlčacej doby, nie je jeho rozhodnutie správne. Je založené na nesprávnom právnom posúdení veci.“

33. Zo spisového materiálu vyplýva, že oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie dňa 04.05.2020, teda počas plynutia 10-ročnej premlčacej lehoty na uplatnenie nároku z predmetného exekučného titulu. Premlčacia doba uplynula len v rozsahu odo dňa nadobudnutia vykonateľnosti exekučného titulu, t. j. odo dňa 10.12.2019, do dňa ktorý predchádzal dňu začatia exekučného konania, ktoré začalo dňa 04.05.2020. Avšak v danom prípade je potrebné dať do pozornosti, že podľa § 1 ods. 1 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení účinnom do 31.12.2020 (ďalej len „zákon č. 62/2020 Z. z.“) lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva, neplynuli v období od 27.03.2020 do 30.04.2020), teda v tomto špecifikovanom období premlčacia doba nároku priznaného exekučným titulom neplynula. Exekučné konanie bolo začaté dňa 04.05.2020. Dňom začatia exekučného konania podľa § 112 druhá veta Občianskeho zákonníka došlo k prerušeniu, resp. spočívaniu plynutia premlčacej doby stanovenej podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka na uplatnenie nároku deklarovaného exekučným titulom. Právo priznané exekučným titulom tak v čase iniciovania exekučného konania nebolo premlčané, a nie je premlčané ani ku dňu vydania tohto uznesenia. Na základe uvedených skutočností súd v exekučnom konaní konštatuje, že povinným vznesená námietka premlčania bola realizovaná v čase, keď všeobecne záväzným právnym predpisom neuplynula premlčacia doba nároku oprávneného z exekučného titulu podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a preto táto povinným vznesená námietka je nedôvodnou námietkou.

34. K námietke povinného o nevykonanom prieskume neprijateľných zmluvných podmienok súdom v exekučnom konaní v zmysle okolností špecifikovaných v 5. bode odôvodnenia tohto uznesenia, súd uvádza, že pri exekučných tituloch vydaných všeobecnými súdmi SR (§ 45 ods. 1 Exekučného poriadku) možno v exekučnom konaní uplatňovať ochranu spotrebiteľa a jej rozsah len v zmysle ustanovenia § 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku, ktorý je oproti základnému konaniu značne zúžený. V zmysle ust. § 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku nie je možné viesť exekúciu na podklade exekučného titulu, ktorý bol vydaný v konaní, v ktorom nebolo možné namietat' alebo preskúmať neprijateľné zmluvné podmienky a existencia neprijateľnej podmienky má vplyv na vymáhaný nárok, ktorý vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou. Možnosť súdu v exekučnom konaní preskúmať exekučný titul je limitovaná len na prieskum tých neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve, ktoré majú vplyv na vymáhaný nárok (teda nie všetkých zmluvných podmienok). Táto možnosť, ktorou súd poskytuje ochranu v exekučnom konaní predstavuje zásadný prielom zo všeobecne prijímanej zásady nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia všeobecného súdu vydaného v základnom konaní. Táto právomoc súdu sa však aplikuje reštriktívne, keďže exekučné konanie nepredstavuje ďalšiu inštanciu základného súdneho konania. V exekučnom konaní však s prihliadnutím na § 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku možno zvrátiť vymáhanie pohľadávok, ktoré majú svoj pôvod v neprijateľnej zmluvnej podmienke, ktorá sa nachádza v spotrebiteľskej zmluve, a ktoré majú vplyv na vymáhaný nárok deklarovaný exekučným titulom. Teda súdu v exekučnom konaní tak nie je ani rozhodnutiami Súdneho dvora Európskej únie (napr. C-724/22) ani rozhodnutiami Ústavného súdu Slovenskej republiky zverená právomoc preskúmať spotrebiteľskú zmluvu komplexne, nebola mu napríklad zverená ani prieskumná právomoc posúdenia splnenia obligatórnych náležitostí v zmluvách o spotrebiteľskom úvere a vyvodzovanie dôsledkov. Je potrebné zdôrazniť, že len samotná prípadná existencia neprijateľnej zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve, ktorá však nemá akýkoľvek vplyv na vymáhaný nárok deklarovaný exekučným titulom, nezakladá za žiadnych okolností dôvod smerujúci k zastaveniu exekúcie. Takáto námietka mohla byť vznesená dotknutým účastníkom len v základnom súdnom konaní na to určenými procesnoprávnymi prostriedkami. Súd v exekučnom konaní nedisponuje oprávnením naprávať akékoľvek vecné vady exekučného titulu (napr. predzmluvnú činnosť účastníkov spotrebiteľskej zmluvy, vecnú legitímáciu účastníkov základného konaní, správnosť a výšku jednotlivých zložiek nároku a pod.)

35. Exekúcia v tomto exekučnom konaní prebieha na podklade exekučného titulu, ktorým je rozsudok Okresného súdu Martin sp. zn. 6Csp/58/2019 zo dňa 15.10.2019, ktorý bol vydaný sudcom príslušného súdu, a ktorým je povinnému uložená povinnosť zaplatiť oprávnenému sumu vo výške 836,96

EUR. Exekučným titulom nie je platobný rozkaz vydaný vyšším súdnym úradníkom ako konštatoval povinný. Exekučným titulom je deklarovaná pohľadávka zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere – povolené prečerpanie na účte zo dňa 02.02.2018 (ďalej len „zmluva o úvere“), na základe ktorej oprávnený poskytol povinnému limit povoleného prečerpania úveru vo výške 1500 EUR s variabilnou úrokovou sadzbou vo výške 19,90 % ročne, a povinný sa zaviazal splatiť všetky peňažné prostriedky poskytnutí formou prečerpania v lehote a spôsobom určeným oprávneným. Oprávnený sa v základnom konaní žalobou domáhal zaplata sumy v celkovej výške 1573,31 EUR s prísl., a tak ako to vyplýva z exekučného titulu, súd v základnom konaní prihliadol na niektoré skutočnosti týkajúce sa neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluvy ex offo, pričom súdom bolo konštatované, že spotrebiteľská zmluva neobsahuje všetky zákonom požadované náležitosti v súlade s ust. § 10 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch a preto bola žalobcovi priznaná len čistá istina poskytnutého úveru v sume 863,96 EUR, vypočítaná zo sumy čerpaných finančných prostriedkov povinným vo výške 93715,16 EUR, od ktorej súd odpočítal vložené finančné prostriedky vo výške 92851,20 EUR, ako rozdiel medzi debetnými a kreditnými transakciami. Súd v základnom konaní vyhodnotil, že povolené prečerpanie v sume presahujúcej súdom priznanú istinu nie je výsledkom skutočne čerpaných finančných prostriedkov žalovaným, ale bolo výsledkom súčtu poplatkov a úrokov účtovaných na ľarchu účtu, na ktoré žalobcovi nevznikol nárok, a preto bola žaloba vo zvyšnej časti zamietnutá. Z odôvodnenie exekučného titulu ďalej vyplýva, že súd v základnom konaní konštatoval absenciu všetkých zákonom požadovaných náležitostí zmluvy v súlade s § 10 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení v čase uzatvorenia zmluvy a to absenciu údajov o dobe trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti úveru, a preto súd v základnom konaní konštatoval bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru, a preto oprávnenému priznal len čistú sumu istiny poskytnutého úveru. A preto tvrdenia povinného o nepodrobení zákonnému prieskumu spotrebiteľskej zmluvy súdom v základnom konaní sú v celom rozsahu nedôvodné.

36. K uvedenému súd v exekučnom konaní dodáva, že je nespornou skutočnosť, že nárok vymáhaný na základe predmetného exekučného titulu je nárokom zo spotrebiteľskej zmluvy podľa § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch (ako aj § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka), keď z predloženej zmluvy nevyplýva skutočnosť, že povinná na strane dlžníka v čase jej uzatvárania by bola podnikateľským subjektom a že by pri uzatváraní tejto zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti (označená ako fyzická osoba - menom a priezviskom, rodným číslom, adresou trvalého pobytu, číslom občianskeho preukazu), pričom oprávnený naopak pri jej uzatváraní konal v rámci svojej obchodnej činnosti. Zmluva o úvere je v písomnej forme a disponuje podstatnými náležitosťami tejto zmluvy podľa § 9 ods. 1, 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, okrem už spomenutej absencie údajov o dobe trvania zmluvy a termíne končenej splatnosti úveru. Ostatné podstatné náležitosti zmluvy, ako i ďalšie zmluvné podmienky, boli vyjadrené súčasne určito, jasne a zrozumiteľne, a povinný nemohol mať dôvodné pochybnosti o tom, k akým povinnostiam sa v rámci zmluvy o úvere zaviazal.

37. Súd vykonal kontrolu uzatvorenej spotrebiteľskej zmluvy a prípadných neprijateľných zmluvných podmienok v nej vo vzťahu k vymáhanému plneniu, pričom dospel k záveru že peňažná suma, ktorá je predmetom vymoženého v exekučnom konaní nemá pôvod v neprijateľnej zmluvnej podmienke. Súd v základnom konaní konštatoval bezpoplatkovosť a bezúročnosť úveru, avšak predmetom exekučného titulu je len nárok čo do istiny predstavujúcej sumu rozdielu medzi skutočne vyčerpanými finančnými prostriedkami, a sumou vložených finančných prostriedkov. K uvedeným námietkam povinného súd na základe vyššie uvedeného zisteného skutkového stavu musí konštatovať, že v rámci zmluvy o úvere nezistil žiadne neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré by mali vplyv na vymáhaný nárok, ktorý bol deklarován exekučným titulom, pretože ako zo spotrebiteľskej zmluvy a rozsudku prvostupňového súdu zistil, oprávnenému bola priznaná len suma dobrovoľne neuhradenej istiny bez akéhokoľvek iného príslušenstva. Je preto možné konštatovať, že žiadne neprijateľné plnenia zo zmluvných podmienok (napr. zmluvné pokuty, poplatky za upomienky či iné), ktoré by mali vplyv na vymáhaný nárok deklarován exekučným titulom, neboli zistené. Nemožno opomenúť skutočnosť, že v priebehu tohto exekučného konania povinný uplatnil túto námietku opätovne, pričom o nej už bolo právoplatne rozhodnuté. A preto aj s prihliadnutím na koncentráciu exekučného konania nemožno prihliadnuť na dôvodnosť povinným vznesenej námietky.

38. V danej súvislosti súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 483/2023 zo dňa 24.10.2023 v zmysle ktorého: „V návrhoch na zastavenie exekúcie, ktoré boli posudzované okresným súdom a ktoré boli podané opakovane, sťažovateľka neuviedla nové

skutočnosti, a preto pokiaľ sa okresný súd v okolnostiach danej veci platnosťou rozhodcovskej zmluvy osobitne nezaoberal s poukazom na koncentráciu konania (§ 61k ods. 2 Exekučného poriadku), nemožno mu tento postup vyčítať a vidieť v tom nedostatok odôvodnenia napadnutého uznesenia, ktorý by mal spôsobiť zásah do práv sťažovateľky. Ústavný súd plne rešpektuje postavenie spotrebiteľa v spotrebiteľských sporoch ako strany požívajúcej vyššiu súdnu ochranu z hľadiska jeho slabšieho právneho postavenia v spotrebiteľskom vzťahu, rovnako aj doktrínu ochrany spotrebiteľa vytvorenú medzinárodnými aj vnútroštátnymi súdmi. Na druhej strane považuje za nevyhnutné, aby aj spotrebiteľ dôsledne rešpektoval procesné limity práv a povinností ustanovených zákonom (v danom prípade Exekučným poriadkom, IV. ÚS 106/2023).“

39. Je taktiež potrebné zdôrazniť, že povinný do zmluvného vzťahu s oprávneným vstúpil dobrovoľne na základe slobodnej vôle, pričom nesporne aj čerpal poskytnutý úver vrátane povolená prečerpania. Pokiaľ teda oprávnený v rámci základného konania uplatnil nárok na vrátenie poskytnutej a dosiaľ nevrátenej časti istiny úveru, tak súd v exekučnom konaní v uvedenom nevzhliadol konanie v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi a dobrými mravmi. Námieta o existencii prípadnej neprijateľnej zmluvnej podmienky v zmluve o úvere mala byť predovšetkým zo strany povinného uplatnená v rámci základného konania. Prípadná pasivita povinného v základnom konaní nemôže byť na ťarchu oprávneného, ktorý disponuje oprávnením vymáhať nárok, ktorý je deklarovaný exekučným titulom. Ochrana spotrebiteľa predsa nemôže byť bezbrehá a zájsť tak ďaleko, že tento nemusí niesť žiadne adekvátne dôsledky za svoje konanie. Povinný (hoci v postavení spotrebiteľa) nemôže očakávať, že prostredníctvom právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa sa úplne zbaví svojho záväzku aj v tom rozsahu, že nevráti aspoň to, čo mu bolo poskytnuté, ako to bolo aj v prejednávanej veci. Poskytnutiu takejto bezhraničnej ochrany spotrebiteľovi napokon nezodpovedá ani § 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku, ktorý nehovorí o akýchkoľvek neprijateľných zmluvných podmienkach, ale len o tých, ktoré majú vplyv na vymáhaný nárok. Inak povedané, exekučný súd je povinný prihliadnuť na neprijateľnosť zmluvnej podmienky len za stavu, že na jej základe bol oprávnenému priznaný nárok, ktorý následne vymáha v exekúcii. V návrhu na zastavenie exekúcie povinný nevzniesol ani jednu námietku proti tomu ktorému ustanoveniu zmluvy o úvere, ktoré by malo obsahovať neprijateľnú zmluvnú podmienku, a ktorý by mal vplyv na vymáhaný nárok. S poukazom na vyššie uvedené závery existencia takejto neprijateľnej zmluvnej podmienky nebola zistená. Hoci nárok oprávneného deklarovaný exekučným titulom vznikol v súvislosti s uzatvorenou spotrebiteľskou zmluvou, nemá však pôvod v neprijateľnej zmluvnej podmienke. Zameranie súdneho prieskumu v exekučnom konaní aj na nároky, ktoré neboli exekučným titulom priznané, by v tomto štádiu neprímerane presahovalo právomoc exekučného súdu. Daná námietka mohla byť povinným riadne uplatnená len v rámci základného súdneho konania po doručení exekučného titulu. Teda predmetnú námietku povinného možno považovať aj námietku proti vecnej správnosti exekučného titulu, na podklade na podklade okolností, ktoré nastali pred vznikom exekučného titulu (najmä v otázke procesného postupu súdu v základnom konaní týkajúceho sa vykonania dôkazov, určenia (ne)platnosti zmluvy, existencie práva, a pod.)

40. K uvedenému je potrebné dodať, že predmetom návrhu povinného na zastavenie exekúcie môžu byť len skutočnosti procesného i hmotného práva, ktorých spoločným znakom je, že nastali až po vzniku exekučného titulu. Ak by nastali pred vznikom exekučného titulu, zásadne ich nemožno uplatniť v exekučnom konaní, pretože ich relevancia sa skončila vydaním exekučného titulu, ktoré po nadobudnutí atribútu právoplatnosti a vykonateľnosti sa stalo podkladom pre výkon exekúcie. Z toho je zrejmé, že návrh na zastavenie exekúcie nie je a ani nemôže byť opravným prostriedkom, ktorým by sa napadol právoplatný a vykonateľný exekučný titul, ktorý slúži ako podklad na vykonanie exekúcie. Teda povinný vo svojom návrhu na zastavenie exekúcie namietať skutkový stav, ktorý súd v exekučnom konaní neskúma. Skutkový stav na základe ktorého bol vydaný exekučný titul je predmetom konania, v ktorom bol exekučný titul vydaný, teda počas ktorého povinný mal možnosť predložiť svoj nesúhlas s nárokom oprávneného, ktorý je uvedený v exekučnom titule prostredníctvom na to určených procesnoprávných prostriedkov. V exekučnom konaní, ktoré prebieha na základe výsledku konania, v ktorom bol exekučný titul vydaný, exekučný súd v spojení s návrhom povinného na zastavenie skúma len to, či po vzniku exekučného titulu nenastali okolnosti, ktoré by mali za následok zastavenie exekúcie podľa taxatívnych ustanovení Exekučného poriadku, teda či po vzniku exekučného titulu nastali skutočnosti, ktoré by spôsobili zánik vymáhaného nároku, zrušenie exekučného titulu alebo iné skutočnosti, ktoré jeho vymáhateľnosti bránia.

41. Súd v tomto bode poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 104/2019 zo dňa 05.11.2019, podľa ktorého: „Rozsah prieskumnej činnosti exekučného súdu pri prieskume exekučného titulu je obmedzený na to, či je exekučný titul vydaný orgánom oprávneným na jeho vydanie, či je exekučný titul materiálne a formálne vykonateľný a či sú oprávnený a povinný hmotno-právne legitimovaní z exekučného titulu. V exekučnom konaní sa súd zaoberá takými okolnosťami, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu, ktoré by mohli spôsobiť jeho nevykonateľnosť, bránili by jeho vymáhateľnosti, prípadne, pre ktoré by bola exekúcia neprípustná. Ak by tieto jestvovali pred vznikom exekučného titulu, zásadne ich nemožno uplatniť, pretože ich relevancia sa skončila vydaním vykonateľného rozhodnutia, ktoré sa stalo podkladom pre exekúciu. Exekučný súd skúma iba to, či došlo k zániku judikovaného práva, t. j. práva vyplývajúceho z exekučného titulu.“

42. Predmetný exekučný titul bol povinnému doručený v intenciách osobitného predpisu, v čoho dôsledku povinný mohol podať proti nemu riadny opravný prostriedok, ktorým by namietol prípadnú neoprávnenosť, resp. nedôvodnosť nároku, jeho výšku, alebo aj zánik nároku, či nedostatok či už aktívnej vecnej legitímácie žalobcu alebo pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, rozpor z dobrými mravmi, prípadne aj iné okolnosti, ku ktorým malo dôjsť v čase pred vydaním rozsudku. Opatrenie rozhodnutia doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti potvrdzuje fakt, že rozhodnutie bolo dotknutým účastníkom konania doručené predpísaným zákonným spôsobom a nedošlo k jeho zrušeniu na základe včas podaného vecne odôvodneného opravného prostriedku oprávnenými osobami. Súd v exekučnom konaní nad rámec vyššie špecifikovaných oprávnení nemožno považovať za príslušný všeobecný súd, ktorý je oprávnený skúmať vecnú správnosť skutkových a právnych záverov súdu v základnom konaní, ktorý exekučný titul vydal, a zároveň exekučný súd nemôže v exekučnom konaní nahrádzať rozhodovaciu právomoc orgánu oprávneného rozhodovať o riadnych zákonných opravných prostriedkoch proti rozhodnutiu súdu v základnom konaní, ktorý exekučný titul vydal. Exekučný titul sa nadobudnutím jeho právoplatnosti stal pre strany záväzným a založil tzv. prekážku veci rozhodnutej (res iudicata). Exekučný súd totiž nemožno za žiadnych okolností považovať za odvolací súd alebo súd dovolací, teda súd, v ktorého právomoci je prieskum vecnej správnosti rozhodnutia vydaného v pôvodnom (základnom) konaní, keďže v systéme súdnej moci je zaradený v jej poslednej fáze, ktorej úlohou je zabezpečiť vymožiteľnosť práva. V exekučnom konaní sa právo nenachádza, iba sa vykonáva a teda návrh na zastavenie exekúcie nemá slúžiť ako ďalší opravný prostriedok proti rozhodnutiu, ktoré je v predmetnej exekúcii exekučným titulom. Súd s poukazom na uvedené je preto viazaný právoplatným a vykonateľným rozhodnutím a nie je v jeho kompetencii rozhodnutie vecne posudzovať. V exekučnom konaní súd nie je príslušný skúmať hmotnoprávnu správnosť exekučného titulu, resp. preskúmať vecnú správnosť rozhodnutia (vrátane postupu orgánu, ktorý exekučný titul vydal) vydaného v základnom konaní. Obsahom tohto rozhodnutia je viazaný a musí z neho vychádzať, pričom prípadné vady základného konania (aj vtedy, ak by skutočne existovali) sa do exekučného konania neprenášajú. To znamená, že vytkané nedostatky v základnom konaní sú pre exekučné konanie bez právneho významu (NS ČR 20 Cdo 1940/2008). Predmetnú námietku súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

43. Povinný navrhol zastaviť exekúciu z dôvodu porušenia ústavného práva na súdnu ochranu a odňatie možnosti konať pred súdom v exekučnom konaní v zmysle okolností namietnutých v bode 5. odôvodnenia tohto uznesenia. K uvedenému súd uvádza, že oprávnený v zmysle § 48 ods. 1 Exekučného poriadku podal návrh na vykonanie exekúcie, keďže v zmysle § 48 ods. 2 Exekučného poriadku povinný dobrovoľne nespĺnila povinnosť mu uloženú exekučným titulom v čase pred podaním návrhu na vykonanie exekúcie. Právnym dôvodom vedenia exekúcie v rámci tohto exekučného konania je právoplatný a vykonateľný exekučný titul. Exekučné konanie je vedené podľa príslušných ustanovení všeobecne záväzného právneho predpisu, ktorým je Exekučný poriadok, v rámci právneho poriadku Slovenskej republiky. Súd k uvedenému dodáva, že po preskúmaní návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie spolu s jeho prílohami vrátane vykonanej opravy návrhu na vykonanie exekúcie konštatoval podľa § 53 ods. 1 Exekučného poriadku, že zákonné podmienky na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie boli splnené, v čoho dôsledku vydal poverenie na vykonanie exekúcie. Je nutné zdôrazniť, že v rámci exekučného konania v čase rozhodovania o návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie povinný nie je účastníkom exekučného konania, v čoho dôsledku súd mu nedoručuje v čase pred vydaním poverenia návrh na vykonanie exekúcie, exekučný titul, a ani iné prílohy spisu. Povinný sa účastníkom exekučného konania stáva podľa § 35 ods. 1 Exekučného poriadku až vydaním poverenia na vykonanie exekúcie. Súd vydané poverenie na vykonanie exekúcie spolu s rovnopisom návrhu na vykonanie exekúcie podľa § 57 ods. 1 Exekučného poriadku doručí len poverenému súdному exekútorovi.

O skutočnosti vydania poverenia na vykonanie exekúcie v zmysle 53 ods. 1 druhá veta upovedomí len oprávneného. Súd v exekučnom konaní neupovedomuje povinného o začatí exekučného konania a ani o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný poriadok príkladom menované povinnosti neukladá súdu v exekučnom konaní, keďže by predstavovali rozpor so samotným účelom exekučného konania. Jedným z prvých procesných úkonov, ktorý po začatí exekúcie môže v zmysle ust. Exekučného poriadku povinný realizovať, je podať podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku návrh na zastavenie exekúcie. V tomto prípade boli až neskôr podané návrhy na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 3 Exekučného poriadku. Po opätovnom preskúmaní spisového materiálu súd konštatoval, že nedošlo k porušeniu práva povinného na súdnu ochranu, a ani možnosti konať pred súdom, keďže boli v priebehu exekučného konania dodržané procesnoprávne normy stanovené Exekučným poriadkom. Otázkou charakteru zmluvného vzťahu medzi oprávneným a povinným sa súd zaoberal vo vyššie uvedených bodoch tohto uznesenia. Prípadná nespokojnosť povinnému s doterajším priebehom exekučného konania a skoršími rozhodnutiami súdu avšak bez akýchkoľvek bližších, právne relevantných dôvodov vyplývajúcich z príslušných zákonných ustanovení Exekučného poriadku nezakladá dôvod na zastavenie exekúcie súdom, o to viac ak neboli z jej strany preukázané na to určenými listinnými dôkaznými prostriedkami.

44. Judikatúra súdov (vrátane Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Slovenskej republiky) nevyžaduje, aby odôvodnenie súdneho rozhodnutia odpovedalo na každú námietku alebo argument účastníka konania, ale len na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre jeho rozhodnutie, preto nebolo povinnosťou súdu zaoberať sa všetkými tvrdeniami povinnej v návrhu na zastavenie exekúcie, ale iba tými, ktoré mali pre jeho rozhodnutie podstatný význam.

45. Po opätovnom preskúmaní spisového materiálu súd v tomto bode mohol konštatovať, že povinný v návrhu na zastavenie exekúcie netvrdil a ani nepreukázal žiaden zákonný dôvod, na základe ktorého by mohlo byť vyhovené jeho návrhu na zastavenie exekúcie súdom, t. j. neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by preukazovali, že po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku, alebo by bránili vymáhateľnosti exekučného titulu, resp. skutočnosť, že exekučný titul bol zrušený. Na základe uvedených skutočností súd mohol konštatovať, že exekučný titul spĺňa náležitosti formálnej a materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu, a podľa § 45 ods. 1 Exekučného poriadku je spôsobilým exekučným titulom, aby na jeho podklade sa mohla viesť exekúcia v tomto exekučnom konaní. Exekúciu možno vykonať na návrh toho, kto je oprávnený požadovať splnenie nároku z exekučného titulu preto, že povinný dobrovoľne nespĺnil to, čo mu exekučný titul ukladá, teda vykonanie exekúcie prichádza do úvahy len proti tomu, kto je označený ako povinný v exekučnom titule (pasívna vecná legitímácia), a iba v prospech toho, kto má podľa exekučného titulu právo na plnenie (aktívna vecná legitímácia). V tomto exekučnom konaní je daná aktívna vecná legitímácia oprávneného, ako aj pasívna vecná legitímácia povinného, je zrejmy a určitý aj rozsah vymáhaného nároku, ako aj nároku na náhradu trov exekúcie. Neboli doložené žiadne vecné dôkazy, ktoré by odôvodnili popieraní existenciu záväzku povinnému voči oprávnenému a zároveň by napĺňali dôvod zastavenia exekúcie z hľadiska jej neprípustnosti. Súd pri opätovnom preskúmaní spisového materiálu mal nesporne preukázané, že ku dňu začatia exekúcie si povinný povinnosť uvedenú vo výroku exekučného titulu v celom rozsahu nespĺnil, a nie je ani prítomná prekážka pre vymáhateľnosť nároku deklarovaného exekučným titulom v rámci výkonu tejto exekúcie. Exekúcia v tomto exekučnom konaní sa teda začala dôvodne.

46. Súd vychádzal z listinných dokumentov, ktoré sú uvedené v tomto uznesení, a dospel k právnomu záveru, že tretí v poradí návrh povinného na zastavenie exekúcie nie je dôvodným podaním vo veci samej. V spojení so skutočnosťou, že súd ex offo nenašiel ani iný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, v dôsledku čoho súd v celom rozsahu návrh na zastavenie exekúcie podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku zamietol, tak ako je uvedené v I. výroku tohto uznesenia

47. Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinnému na zastavenie exekúcie.

48. Podľa § 199d ods. 2 Exekučného poriadku povinný má voči oprávnenému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, ak mu súd na jeho návrh priznal ich náhradu v súvislosti s rozhodnutím o zastavení exekúcie z dôvodu, ktorý možno oprávnenému pripísať.

49. Podľa § 200 Exekučného poriadku na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentrácii a intervencii sa nepoužijú.

50. Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „Civilný sporový poriadok“) súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

51. Podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

52. Vo všeobecnosti platí, že náhradu nákladov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou zavinenia. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada nákladov konania, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zavinil, a ktoré by pri riadnom priebehu konania. Pri návrhu na zastavenie exekúcie je potom pre vyriešenie otázky náhrady nákladov konania kľúčové zistenie, či a pokiaľ áno, ktorý z účastníkov z procesného hľadiska mal úspech. Ustanovenie o náhrade trov konania, nie je obmedzené len na určité konania. Platí preto pre každé konanie.

53. Povinný si uplatnil od oprávneného nárok na náhradu exekučného konania v súvislosti s podaním návrhu na zastavenie exekúcie, keď navrhol súdu, aby uložil oprávnenému povinnosť platiť náhradu trov exekúcie.

54. Súd v tomto bode poukazuje na § 199d ods. 2 Exekučného poriadku, v zmysle ktorého povinný má voči oprávneným nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, ak mu súd na jeho návrh priznal ich náhradu v súvislosti s rozhodnutím o zastavení exekúcie z dôvodu, ktorý možno oprávnenému pričítať. Súd po preskúmaní tretieho v poradí návrhu na zastavenie exekúcie dospel k právnomu záveru, že v celom rozsahu nie je dôvodným podaním vo veci samej, v čoho dôsledku súd prvým výrokom tohto uznesenia zamietol predmetné podanie. Trovami povinného podľa § 199a ods. 2 Exekučného poriadku pre účely vedenia exekučného konania sú len výdavky za právne zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie. V predmetnom exekučnom konaní povinný nebol v čase podania tretieho v poradí návrhu na zastavenie exekúcie zastúpený právnym zástupcom, v čoho dôsledku povinnému nemohol ani len vzniknúť tento nárok. V spojení so skutočnosťou, že povinný nebol v čase rozhodovania o treťom v poradí návrhu na zastavenie exekúcie ani len v čiastočnom rozsahu úspešný, v spojení so skutočnosťou, že povinnému nevznikli výdavky za právne zastupovanie v tomto konaní, súd povinnému ním uplatnený nárok na náhradu trov exekučného konania od oprávneného nepriznal, tak ako je uvedené v II. výroku tohto uznesenia.

55. Oprávnený si neuplatnil od povinného nárok na náhradu ďalších trov exekučného konania, a preto súd o tomto nároku nebol povinný rozhodnúť.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať sťažnosť v lehote 15 dní od doručenia uznesenia na Okresnom súde Banská Bystrica.

Sťažnosť môže podať ten, v koho neprospech bolo uznesenie vydané.

Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

V sťažnosti musí byť uvedené, ktorému súdu je určená, kto ju podáva, proti ktorému uzneseniu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto uznesenie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa sťažovateľ domáha.

V sťažnosti možno uvádzať nové skutočnosti a dôkazy, ak je to so zreteľom na povahu a okolnosti sporu možné a účelné.